

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/42/2020
Identifikačné číslo spisu:	8112229583
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8112229583.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne Mgr. K. E., bytom v P., L. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Remetom, so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanému PaedDr. F. P., bytom v P., G. X, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13 C 190/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2019 sp. zn. 20 Co 89/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2019 sp. zn. 20 Co 89/2018 v zmeňujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a v e c m u v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 19. septembra 2017 č. k. 13 C 190/2012 - 314 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo tak, že vo výroku I. prikázal nehnuteľnosti špecifikované vo výrokovej časti v celosti do výlučného vlastníctva žalovaného; vo výroku II. prikázal hnuťelné veci špecifikované vo výrokovej časti v celosti do výlučného vlastníctva žalovaného. Vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na úplné vyrovnanie jej podielu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 55 037,06 € do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku IV. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 143, § 144, § 145 ods. 2, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1 a ods. 3, § 150, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd uviedol, že strany sporu boli manželmi, ich manželstvo bolo rozvedené a žalobkyňa podala návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) súdom. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že všetky veci, ktoré strany urobili predmetom konania, nadobudli počas trvania manželstva do BSM. Dospel k záveru, že hoci nehnuteľnosti boli počas trvania manželstva formálne predmetom darovania v prospech matky žalovaného, darovanie bolo vzhľadom na účel obchádzania zákona v zmysle § 39 OZ neplatné a nehnuteľnosti strán sporu do BSM aj naďalej patrili. Súd v zmysle § 150 OZ pri vyporiadaní BSM vychádzal z toho, že podiely oboch bývalých manželov sú rovnaké. Súd mal za to, že žalovaný sa síce domáhal podstatne vyššieho podielu z celkového majetku, žiadne konkrétne a závažné skutočnosti,

ktoré by mali vplyv na nadobúdanie alebo udržanie spoločného majetku (okrem vnosov zo svojho majetku, ktoré sa zohľadňujú osobitne), a ktoré by odôvodňovali určenie iných podielov v jeho prospech, však v konaní netvrdil a ani nepreukázal. Takýmito dôvodmi by pritom mohli byť iba skutočnosti svedčiacie o tom, že žalobkyňa permanentne, alebo aspoň pravidelne v závažnej miere, vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti, v čase nadobúdania spoločného majetku hrubo v rozpore so zákonom, resp. so všeobecne vžitými predstavami (dobrými mravmi), zanedbávala nadobúdanie a udržanie spoločných vecí, či starostlivosť o deti alebo obstarávanie spoločnej domácnosti, ktorá sa touto kladie na roveň, ktoré v konaní tvrdené a ani preukázané neboli. Na záujem maloletých detí, tak ako na to poukázala žalobkyňa, sa pri vyporiadaní prihliada z kvalitatívnej, a nie kvantitatívnej stránky. Súd poukázal, že manželské nezhody, prípadné rozdielne predstavy manželov o živote, fungovaní rodiny, jej potrebách a o spôsobe a miere ich zabezpečovania, a to najmä s prihliadnutím na ich osobité nadanie, možnosti a schopnosti manželov, prípadne meniace sa vzťahy, a niekedy i náklonnosť, sú bežnou súčasťou života, s ktorými zákon nespája nerovnosť podielov. Súd uzavrel, že v danom prípade výnimočné a osobitne závažné skutočnosti odôvodňujúce určenie iných než rovnakých podielov bývalých manželov v konaní v zákonom stanovenom procesnom postupe zistené neboli. Súd prikázal všetky aktíva zo spoločného majetku uvedené vo výrokovej časti do výlučného vlastníctva žalovaného. Súd ustálil, že hodnota hnuťelných vecí, bola ku dňu zániku BSM stanovená na 4 000 €, zostatok spoločných finančných prostriedkov na účte žalovaného 391 € a hodnota nehnuteľností vo výške 156 500 €, spolu je tak predmetom vyporiadania hodnota aktív vo výške 160 891 €, z toho 1 je 80 455,50 €. Žalobkyňa zo svojho vynaložila na spoločný majetok sumu 6 803 €, žalovaný zo svojho na spoločný majetok vynaložil sumu 57 619,89 €, teda o 50 816,89 € viac ako žalobkyňa. Aby boli podiely strán sporu na náklady na spoločný majetok rovnaké, mala by žalobkyňa žalovanému uhradiť polovicu z tejto sumy 25 408,445 €. Pri rovnosti podielov bývalých manželov a s prihliadnutím k tomu, že žalovaný bude mať zo spoločného majetku, z ktorého by žalobkyni prislúchal podiel v hodnote 80 445,50 € a na vyrovnanie ich nákladov by mu žalobkyňa mala za tento majetok uhradiť sumu 25 408,445 €, súd žalovanému na spravodlivé vyrovnanie strán sporu uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni rozdiel týchto súm vo výške 55 037,06 € (po zaokrúhlení). Inými slovami, čistá hodnota spoločného majetku, teda spoločných aktív po odpočítaní pasív (v danom prípade vnosov strán) je 96 468,11 € (160 891 - 6803 - 57 619,89 €) z čoho 1 predstavuje sumu 48 234,06 € a ustupujúci manžel (žalobkyňa) je k tomu oprávnený požadovať aj úhradu toho, čo zo svojho na tento majetok vynaložil (6 803 €), od toho komu tento majetok zostal, a teda na vyrovnanie je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni sumu 55 037,06 € (48 234,06 + 6 803). O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP a § 257 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 27. júna 2019 sp. zn. 20 Co 89/2018 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch I. a II. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP vo výroku III. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na úplne vyrovnanie jej podielu z bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 35 000 € v lehote do 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a v podstate aj správne vyporiadal BSM s jedinou odlišnosťou. Preto sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie v danej časti (výroky I. a II.). Vo vzťahu k odlišnosti bol odvolací súd toho názoru, že všetky okolnosti prípadu odôvodňujú odklon od vyrovnania 50:50, keď mal za to, že nemôže nebrať na zreteľ podstatne vyšší podiel žalovaného na dosiahnutí a udržaní nehnuteľnosti, ako aj jeho významnejší podiel v starostlivosti o deti v čase najväčšej krízy. Odvolací súd zároveň poukázal na predchádzajúce zrušujúce uznesenie, v ktorom vyslovil názor, že pre konečné stanovenie podielu na vyrovnanie je daný odklon od zásady 50:50, z čoho však súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci nevychádzal. Mal za to, že v danom prípade prevažujú dôvody na priznanie vyššieho podielu z rodinného domu žalovanému, ktorý neplatnými právnymi úkonmi zjavne sledoval udržanie majetku aj pre maloleté deti a výraznou mierou sa zaslúžil o výstavbu nehnuteľnosti. Pričom žalobkyňa opustila manžela s deťmi. Taktiež poukázal aj na správanie žalobkyne, keď táto zo svojho vynaložila na spoločný majetok sumu 6 803 € a žalovaný sumu 57 619,89 €. Odvolací súd preto zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na úplne vyrovnanie jej podielu z

BSM sumu 35 000 € v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) a to ako vyplýva z jeho obsahu v jeho zmeňujúcom výroku. Namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). V tejto súvislosti namietala, že odvolací súd porušil právo na spravodlivý proces tým, že vo veci nenariadil pojednávanie, ktoré mal v zmysle § 384 ods. 1 CSP nariadiť. Odvolací súd bez vykonania alebo doplnenia dokazovania a nariadenia pojednávania posúdil dokazovanie a skutkové zistenia ohľadne otázky disparity podielov opačne ako súd prvej inštancie (vzhľadom dôvody pre disparitu). Zároveň považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené, keď podľa jej názoru rozhodnutie vychádza z ničím nepreukázaných všeobecných tvrdení žalovaného, ktoré žalobkyňa poprela a svoje skutkové tvrdenia aj preukázala. Odvolací súd neuviedol, ktorými dôkazmi mal a aké presné špecifikované dôvody disparity za preukázané. Zároveň ničím neodôvodnil a nevysvetlil úvahy pri určení výšky vyrovnávacieho podielu. Taktiež rozhodnutie považovala za zmatečné aj z dôvodu, že súd pri disparite poukazuje aj na pomer vnosov oboch strán sporu do BSM, ktoré však boli zohľadnené pri vyporiadaní. Zároveň súd neobjasnil v čom spočíval významnejší podiel žalovaného v starostlivosti o deti v čase krízy, aká kríza existovala a čím to mal za preukázané. Odvolací súd mal zároveň odôvodniť odklon od judikatúry najvyšších súdnych autorít. Mala preto za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje prvky arbitrárnosti. Zároveň namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Krajského súdu v Hradci Králové, Najvyššieho súdu Českej republiky. Namietala, že odvolací súd nesprávne posúdil otázku existencie dôvodov pre disparitu podielov v prospech žalovaného. Odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe takmer v každom údajnom dôvode pre disparitu. Žalovaný netvrdil a nepreukázal také relevantné dôvody, ktoré by zakladali odklon od rovnosti podielov. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v dovolaní vymedzila nasledovné otázky: 1. „Môže odvolací súd založiť svoje rozhodnutie na nepreukázaných skutkových tvrdeniach strany sporu, ktoré protistrana poprela a preukázala svoje skutkové tvrdenia?“ a 2. „Možno považovať za dôvody pre odklon od rovnosti podielov bezpodielových spoluvlastníkov pri vyporiadaní BSM, ak jeden z bývalých manželov neplatnými právnymi úkonmi sledoval údajné udržanie majetku aj pre maloleté deti, údajne výraznou mierou sa zaslúžil o výstavbu nehnuteľnosti, druhý manžel údajne opustil manžela s deťmi a tento manžel mal aj údajne významnejší podiel v starostlivosti o deti v čase najväčšej krízy (zjavne myslené v porozvodovom období)?“. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobkyni na úplne vyrovnanie jej podielu z BSM sumu 55 037,06 €, alternatívne, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalobkyne za neprípustné a navrhoval, aby ho dovolací súd odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobkyňa, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné, a preto je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti v zmeňujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. Dovolateľka v prvom rade vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Žalobkyňa tvrdí, že procesným postupom krajského súdu došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Žalobkyňa v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ namietala, že postupom odvolacieho súdu, ktorý vo veci nenariadil pojednávanie (§ 385 CSP), došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Dovolateľka mala za to, že odvolací súd mal v danej veci zopakovať dokazovanie, pretože odvolací súd dospel k iným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie ohľadom naplnenia dôvodov odôvodňujúcich odklon od rovnosti podielov. Podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

10. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí (uznesenie Krajského súdu v Prešove z 26. marca 2015, sp. zn. 20 Co 225/2013) odvolací súd vyslovil záver, že je v danej veci naplnený dôvod na disparitu podielov ako aj záver, že bude vecou súdu prvej inštancie so zreteľom na všetky okolnosti prípadu zohľadniť argumenty v prvkoch v správaní bývalého manžela. Aj v prípade ich existencie však budú prevažovať dôvody na priznanie vyššieho podielu z rodinného domu žalovanému, a možno aj podstatne vyššieho, pretože zjavne sledoval udržanie majetku aj pre maloleté deti, výraznou mierou sa zaslúžil o výstavbu rodinného domu a bola to navrhovateľka, ktorá opustila manžela s deťmi (viď str. 11, ods. 5 a 6). Odvolací súd (v dovolaní napadnutom rozhodnutí) prijaté skutkové závery neprehodnotil, iba ich vzal do úvahy pri právnom posúdení veci, keď vec právne posúdil tak, že sú v danom prípade naplnené dôvody na odklon od rovnosti podielov. Keďže v danom prípade odvolací súd neprehodnotil skutkové závery, nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP) a nariadiť za tým účelom pojednávanie. Neopodstatnená je preto námietka žalobkyne, že postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. Pokiaľ dovolateľka zároveň mienila v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietat aj neúplne a nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie, najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. V súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP dovolateľka ďalej namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

13. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento dospel k záveru, že všetky okolnosti prípadu odôvodňujú odklon od rovnosti vyrovnanie 50:50, a teda prelomenie zásady rovnakých podielov bývalých manželov na bezpodielovom spoluvlastníctve, pričom uviedol skutočnosti odôvodňujúce daný odklon (bod 14. a nasl.). Odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni na úplne vyrovnanie jej podielu z BSM sumu 35 000 €, v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

13.1. Dovolací súd dospel k záveru, že ani pri zvýšenej snahe nie je možné z rozhodnutia odvolacieho súdu zistiť súdom stanovenú disparitu podielov (a to pomer jednotlivých podielov, vyjadrený percentom, zlomkom alebo iným spôsobom). Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia iba konštatuje naplnenie dôvodov pre odklon od zásady rovnosti podielov (50:50) s tým, že prevažujú dôvody na priznanie vyššieho podielu žalovanému, pričom nie je zjavné aký podiel (výšku) súd jednotlivým účastníkom priznal. Odvolací súd taktiež v odôvodnení rozhodnutia uvádza výslednú sumu na vyrovnanie podielu žalobkyne vo výške 35 000 €, pričom z odôvodnenia nie je možné zistiť, akým postupom (a úvahami) dospel odvolací súd k danej sume. Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť jednoznačne zrejmý pomer podielov jednotlivých účastníkov, ako aj postup, ktorým súd dospel k sume, ktorú je pri vyporiadaní BSM povinný jeden z účastníkov zaplatiť druhému z účastníkov. Mechanizmus výpočtu takejto sumy musí byť prehľadný, a to takým spôsobom, aby sa ktokoľvek vedel presvedčiť o jeho správnosti. V prípade, ak odôvodnenie rozhodnutia uvedené neobsahuje, je rozhodnutie nepreskúmateľné.

13.2. Absencia náležitého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v tak významných otázkach, opodstatňuje v danom prípade výnimočne uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016 a vedie dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dôvodne namietala procesnú vadu zmatečnosti, pretože jej týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti v zmeňujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

15. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia v rozsahu zrušenia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia ďalších dovolacích námietok.

16. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.